

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 835/2017
20.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владан Костић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ..., Регионални центар ... – Огранак ..., ради утврђивања радног односа, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2473/16 од 22.12.2016. године, у седници одржаној 20.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2473/16 од 22.12.2016. године и Основног суда у Врању П1 68/15 од 30.05.2016. године, тако што се усваја тужбени захтев тужиље и утврђује да је тужилца код туженог засновала радни однос на неодређено време почев од 31.12.2014. године, а тужени се обавезује да тужилцу врати на рад и распореди је на радно место које одговара њеној стручној спреми, звању и способностима.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати 126.750,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2473/16 од 22.12.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Врању П168/15 од 30.05.2016. године. Том првостепеном пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се према туженом утврди да је она радник на неодређено време код туженог почев од 31.12.2014. године и да се наложи туженом да ово право призна тужилци и врати је на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, звању и способностима, као и захтев за накнаду парничних трошкова.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде, на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је код туженог у периоду од 30.03.2011. године до 31.12.2014. године, (са прекидом од 17.12.2012. до 9.04.2013. и 1.07.2013 до 1.10.2013.), по основу 11 закључених уговора о привременим и повременим пословима, обављала послове самосталног стручног сарадника за правне и опште послове, који су систематизовани Правилником о систематизацији радних места туженог од 11.05.2009. године (под тачком 315). У периоду од 01.11.2013. до 31.12.2014. године (дуже од једне године) била је радно ангажована на истим пословима непрекидно; односно без прекида дуже од 30 радних дана. По истеку последњег у низу закључених уговора, престало је радно ангажовање тужиле по том основу.

На основу утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили захтев тужиле за утврђење радног односа, полазећи од правне природе уговора о обављању привремених и повремених послова, који не представљају радни однос, већ рад ван радног односа који не може прерасти у радни однос на неодређено време.

Овакав закључак нижестепених суда је погрешан.

Наиме, према члану 197. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...75/14), послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова. Законско ограничење трајања привремених и повремених послова (120 радних дана у календарској години), не може се продужавати. То би значило да уколико постоји потреба за обављањем одређених послова дуже од 120 радних дана, као у конкретном случају, послодавац је дужан да те послове утврди својим актом, а за њихово обављање заснује радни однос, односно закључи уговор о раду.

Како је тужила радно ангажована за обављање послова који по својој природи не представљају привремене и повремене послове с обзиром да су трајали много дуже од 120 радних дана у календарској години, тужени је био у обавези да за обављање тих послова (који су утврђени актом о систематизацији), са тужиљом закључи уговор о раду. Тужени послодавац то није учинио, па су се стекли услови за примену фикције из члана 32. став 2. Закона о раду, која је прописана у циљу заштите лица са којим послодавац не закључи уговор о раду на законом прописан начин.

Како је у побијаним нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП преиначио нижестепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Одлучујући о трошковима целокупног поступка на основу члана 165. став 2. у вези члана 154. и 153. став 1. ЗПП, тужиоцу су признати трошкови у укупном износу од 126.750,00 динара и то на име састава тужбе и образложеног поднеска у висини од по 16.500,00 динара, на име заступања од стране адвоката на два одржана и на једно одложено рочиште укупно 27.750,00 динара и на име састава жалбе и ревизије од стране адвоката у износу од по 33.000,00 динара, према важећој АТ.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић